

Μετὰ ταῦτα ἔχομεν μίαν παρατήρησιν ὅχι τοῦ κ. προέδρου πρὸς τὸν κ. Χοιδᾶν (βλέπετε ὅτι ὁ κ. Χοιδᾶς εἶναι ὁ ἥρωες τῆς σημερινῆς συνεδριάσεως), ἀλλὰ τοῦ κ. Χοιδᾶ πρὸς τὸν κ. προέδρον, λέγοντος πρὸς αὐτὸν ὅτι ὅταν ὁμιλῇ πρὸς συνήγορον δὲν πρέπει νὰ τονίζῃ τὴν φωνὴν του καὶ ἀπειλοῦντος ὅτι «θὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του νὰ φύγῃ,» καὶ ἄλλην πάλιν τοῦ αὐτοῦ παρατήρησιν πρὸς τὸν κ. Μπουφίδην, ἐν τῶν λέγουσαν πρὸς αὐτὸν ὅτι «δὲν ἔχει οὐδὲ ἰδέαν τῆς ἱατροδικαστικῆς» καὶ τρίτην— εὐτυχῶς δὲ καὶ τελευταίαν— πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πολιτικῆς ἐναγούσης Δεσποίνης Ζωγράφου κ. Κυριακάτην, λέγοντα αὐτῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπευθύνῃ τὰς πρὸς τὴν κ. Ζωγράφου ἐρωτήσεις εἰς τόσῳ καθαρεύουσιν γλῶσσαν, ἢ ὅποια ὅμως παρατήρησις, ὡς τελευταία, κεραυνοβόλος ἐκφέρεται ζωηρῶς καὶ κολακευτικώτατα ὑποστηριζομένου δι' αὐτῆς «ὅτι ἡ κ. Ζωγράφου ἔχει περισσώτερα μυκλὰ, ὅλων μας ἐδῶ μέσα καὶ ξέρεи τὴν γλῶσσα καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸν Κόντον.» Ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων ὃι μὲν 4, Χαλθατζῆς, Δόσιος, Γκαβόρας καὶ Δράκος διίσχυρίζονται ὅτι ἦσαν συνεννοημένοι μετὰ τοῦ Σκούρτη, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ διίσχυρισμοῦ τῶν προβάλλοντες τὸ ὅτι ἡ πληγὴ τοῦ Σκούρτη, τὴν ὅποιαν ἔδωσαν ἥτο προσποιητὴ καὶ ἐλαφροτάτη, ἐπιδειθεῖσα μάλιστα ἀργότερα καὶ διὰ βαλσάμου, ὅτι τὸ ἄφθονον αἷμα τὸ εὐρεθὲν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ πύργου, ἐν αὐτῷ τῷ πύργῳ, ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Σκούρτη, ἥτο αἷμα ξένον καὶ ὅχι τοῦ Σκούρτη, ἀπὸ τῆς μικρᾶς πληγῆς τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ρεῦσῃ τόσον αἷμα καὶ ὅτι ὁ Σκούρτης συνεργῶν εἰς τὴν ληστείαν ἤθελεν νὰ λάβῃ καὶ τὸ ἐκ τῆς ληστείας μερίδιόν του, καὶ νὰ ἐκφοβίσῃ συγχρόνως καὶ τὴν κυρίαν του καὶ τὴν ἀναγκάσῃ ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ κτήματός της. ἵνα κατορθοῦτο ἐλλειπούσης αὐτῆς, νὰ πορίζηται ἄφθονα τὰ ἀθέμιτα ὠφέλη.

Ὁ Σκούρτης ἀντιλέγει εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ στηριζόμενος, ὡς ἐπὶ στιλβόντων ἐξ ἐθένου στυλοβατῶν, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος βίου του, ἐπὶ τῆς ὁμολογίας τῆς κυρίας του καὶ ἐπὶ τινων ἄλλων περιστατικῶν, ἐξάγων δὲ καὶ ἄλλοια συμπέρασμα ἐκ τῶν ὧσιν οἱ τέσσαρες πρῶτοι συγκατηγορούμενοί του κατέθεσαν ἀποφαίνεται ἑαυτὸν ἄθῳον.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀναπτύσσων τὴν κατηγορίαν ὑποστηρίζει τὴν ἐνοχὴν τῶν τεσσάρων πρῶτων καὶ τὴν ἡθικὴν αὐτουργίαν τοῦ ἐπιστάτου τῆς ἐπαύλεως Σκούρτη.

Οἱ συνήγοροι τῶν καθ' ἑαυτὸ ληστῶν κ. Μπουφίδης καὶ Τζανετόπουλος πειρῶνται ν' ἀποδείξωσι τὴν ἐνοχὴν τοῦ Σκούρτη διὰ νὰ ἐλαφρύνωσι τὴν θέσιν τῶν πελατῶν των, πρᾶγμα ὅπερ κάμνει τὸν κ. Χοιδᾶν καὶ Παπαλεξανδρῆν ν' ἀπαντήσωσι πολὺ θερμὰ ἀποδεικνύοντες τὴν ἀθώτητα τοῦ Σκούρτη.

Εὐτυχῶς τὴν ὑπὲρ τοῦ τελευταίου συμπάθειάν μας διακρυσταλωθεῖσαν συνεπεία τῶν ἐπὶ δικαστηρίου κατατεθέντων περιστατικῶν, εἰς διαυγῇ, ὡς ἡ ἀθώότης του, πεποιθήσιν, συμμερίζονται καὶ οἱ κύριοι ἐνορκοὶ καὶ τὸν μὲν Σκούρτη ἀθωοῦσι, τοὺς δὲ ἄλλους τέσσαρας οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἐνὸς τῶν συνηγόρων των «ἰσοβίως θὰ διακηρύττωσι τὴν μετὰ τοῦ Σκούρτη συνενοχὴν των» στέλλει νὰ κάμωσι τὴν διακηρύξιν ταύτην ἰσοβίως ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Πέμπτη, 13 ὁκτωβρίου.

Καὶ πάλιν ληστεία δι᾿ ἄρτι σήμερον καὶ πάλιν εἰς ἐκ τῶν δύο δραστῶν αὐτῆς εἶνε ὁ περίφημος Ἡλ. Χαλθατζῆς, μόλις δεκαενεατῆς, ὁ ὅποιος ζῇ ὡς ἐρασιτέχνης τῆς ληστείας.

Ληστεύει εἰς τὸ Χασάνι, μὲ 8 ἄλλους, ληστεύει εἰς τὸν Μαρθῶνα μὲ ἓνα. Ὅπως τὸν τύχει βλέπετε· δὲν πολυφροντίζει περὶ τοῦ ἀριθμοῦ, θέλει λάφυρα, χρήματα καὶ ἀδιαφορεῖ πόσοι θὰ τὸν συντροφεύουν.

Ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν καμμίαν λεπτομέρειαν τῆς δίκης, διότι οἱ Ἕλληνες ἐνορκοὶ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀφήσουν τὰ μπαζιλικά των καὶ τῆς δουλειῆς των καὶ νὰ ἔλθουν νὰ δικάσουν ληστείαι καὶ φόνους! ὅπως ἔλεγε χθὲς ἐνορκὸς τις ὁ ὁποῖος ἔσχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀγρᾶπθῇ ἀπὸ τοῦς κλητῆρας, καὶ νὰ καθίσῃ στὸ σκαμνὶ... τοῦ ἐνόρκου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστῶ τοὺς συνεπαρχιωτάς μου Γορτυνίους οἵτινες, εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ ὑπογράψωσιν αἰτήσεις, δι' ἧς προτείνομαι ὑποψήφιος βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν γεννησομένην τῇ 27 ἐπομένου μηνὸς Νοεμβρίου ἐκλογὴν πρὸς ἀντικατάστασιν παραιτηθέντος βουλευτοῦ αὐτῆς. Ἐπίσης καὶ τοὺς καταθέσαντας τὸ τίμημα τῶν ἐκλογικῶν εἰδῶν, εἰδοποιῶν αὐτοὺς, ὅτι ἀπεστάλη ἡ τε αἴτησις καὶ τὸ σχετικὸν ταμιακὸν γραμματίον τῇ ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ πρὸς ἀνακήρυξίν μου.

Χαίρετ' αὐτοὺς συγχρόνως, διότι οὕτω πρέπει νὰ πράττωσιν οἱ συναισθανόμενοι πολῖται τὸ καθῆκον καὶ δικαιώματά των, δηλ. νὰ προτείνωσιν αὐθορμήτως τὸν ὑποψήφιον τῆς πεποιθήσεως των, νὰ καταθέτωσι τὸ τίμημα τῆς τε κάλης καὶ σχετικῶν εἰδῶν καὶ νὰ ὑποστηρίξωσι τὸν τῆς ἐμπιστοσύνης των· εἰς δὲ τὸν ἐπιτυχόντα νὰ λέγωσι· «Ἡ ἐπαρχία σοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ ἀναθέσῃ εἰς σὲ ὑψίστην ἐντολήν. Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσῃς εἰς τὸ κοινοβούλιον καὶ φρόντισον νὰ ὑπηρετήσῃς τιμίως καὶ εὐσυνειδότως αὐτὴν τε καὶ τὴν πατρίδα.»

Ἀντὶ, ὡς γίνεται σήμερον, καθ' ἣν ὁ βουλούμενος νὰ γείνη βουλευτῆς εἶνε καταδικασμένος νὰ τρέχῃ ὡς ἐπαίτης εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ κρούων τὰς θύρας νὰ διακονεῇ ψήφους, λαμβάνων οὕτω βουλευτικὰς ὑποχρεώσεις, ἀναγκαζούσας αὐτὸν ἐργόμενον ἐνταῦθα νὰ καθίσταται ἄθλιος καὶ ἐλεεινός, προσλιπαρῶν εἰς τὰς θύρας τῶν ὑπουργείων, πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ὑποσχέσεών του, καὶ ψηφίζων ὡς μηχανή, ὅ,τι θέλει ἡ κυβερνήσις· ἢ ἂν μὴ δυνάμενος τοῦτο, νὰ σκέπτηται πῶς νὰ κάμῃ μετὰ τῶν ὁμοιοπαθῶν του βουλευτῶν πολιτικῶν παιγνίδιον, ὅπως ῥίψῃ τὸ ὑπουργεῖον, διὰ νὰ ἔλθουν οἱ φίλοι του εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ πραγματοποιήσωσι τὰ συμφέροντά των, ὡς οἱ προκατοχοὶ των, καὶ νὰ ἦνε καταδικασμένη ἡ Ἑλλὰς νὰ γίνεταί ἔρμαιον, ὅτε μὲν τῶν μὲν, ὅτε δὲ τῶν δὲ ἀσυνειδήτων.

Θ. Γ. Κολοκώτρωνης

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Κίριε Συντάκτα τοῦ «Αἰῶνος»,

Ἐπειδὴ, ὡς μὴ ποτ' ὤφειλε, προίκα καὶ δωρεάν ἐν τισι, τὸ μὲν, ἐπὶ νοσησμοῦ καὶ ἰδιοποιήσεϊ αἰσθημάτων καρδίας εὐγενοῦς, καὶ προϊόντων ἁλλοτρίας διανοίας εὐθυτενοῦς, διασύρομαι, ὡς δῆθεν αὐθαιρέτως καὶ πονήρως πάνυγε ἀντιποιοῦμενος, διὰ τῆς ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» ἄρτι πρὸς τὸν «Αἰῶνα» δηλώσεώς μου, τὴν κατ' αὐτὰς αὐτόθι κατακεχώρημένην

περί Ἀγίου Ὁρους ἱστορικὴν καὶ βεβαίαν ἐμὴν ἀφήγησιν, τὸ δὲ, ὡς ψευδολογῶν τάχα ἐξαγγέλλων ἐνταῦθα ρήματά τε ἂν δέσποτα καὶ πράγματα παντάπασιν ἀνθελληνικά, διαβάλλομαι, συκοφαντοῦμαι καὶ λίαν ἀγνωμόνως κατακρίνομαι αὐθις ὑπὸ τινων, ἢ μὴ βουλομένων, ἢ μὴ δυναμένων, ἐκ παρώσεως καὶ πάντως ἐξ ἀπορρήτων λόγων ἕνεκα, ν' ἀντιληφθῶσι καὶ οὕτως νὰ διαγνώσῃ τὴν ἐν ἧ διατελεῖ οὕσα ἀκροσφαλεστάτη καὶ σοβαρᾶ καταστάσει ἡ πατρίς αὕτη ἱερὰ κιβωτός καὶ ἐθνικὴ Ἀκρόπολις τοῦ ὑπεργήρου Ἀθῶ, καὶ ὁπόσῃν περαιτέρω δυσκολίαν ἔχοντα καὶ ταραχὴν τὰ ἐκεῖ πράγματα τῇ προδοτικῇ (;) μὲν τοῦ πρόσθεν καὶ νῦν πατριάρχου Ἰωακείμ πολιτείας, τῇ ἐπιμέμπτῳ δὲ πολλῇ ἐνίων αὐτόθι ἀστρογία, οὐχ ἥττον δὲ καὶ τινων κατὰ καιροὺς ἐνταῦθα ἐντέλει ὄντων ἀβελτηρία καὶ τῇ, τέλος πάντων, ἀντιχριστιανικῇ καὶ δαιμονιώδει ἀπληστία, ἀκολασία τῶν ἀπὸ τοῦ Βορρᾶ εἰσπηδησάντων δίκην ἀγρίων μονιῶν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦτον τοῦ Κυρίου παντοίων προπαγανδῶν. Ἐντεῦθεν οὖν προτρέπω καὶ παρακαλῶ τὴν τοῦ «Αἰῶνος» ἀξιοτίμον σύνταξιν, ἵνα, εἴπερ τῶντι τοῦτο ἐστὶν ἀλήθεια, ἵνα δηλώσῃ, τίς ἐστὶν ὁ γράψας τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν, καὶ ποῦ, καὶ πότε καὶ εἰς τίνα αὐτὴ ἐνταῦθα ἀπεστάλη, πρὸς ἄρσιν μὲν πάσης περαιτέρω φιλονικίας, πρὸς καταστολὴν δὲ τῆς πολλῆς ἐνίων γλωσσαλγίας καὶ κουφότητος καὶ κακότητος, ἅπερ, σατανικά σπερμολογήματα, ὥσπερ ἔοικε, περὶ ἥκιστα ἐλαχίστου κρίνω· διότι ἡ ἀλήθεια, διότι ἡ μεγαλοφροσύνη καὶ, καθ' ὅλου εἰπεῖν, ἡ ἀρετὴ, εἰ καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἐπικαλύπτονται τοῖς πολλοῖς μελανοῖς καὶ χειρίστων καὶ πονηρῶν πέπλοις, ὅμως, ἐπὶ τέλους, ἀδύνατόν ἐστιν ὅλως, κατὰ τὸν ἀπαραγράφτον τῆς ἁρμονίας τοῦ ἡθικοῦ κόσμου νόμον, νὰ μὴ ἀναφανῶσι καὶ ἀνδειχθῶσι σὺν ὅλῃ αὐτῶν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἀειλαμπεῖς καὶ ἐπιστίλβουσαι μεῖζω ἢ ὁ ἄργυρος, μεῖζω ἢ ὁ χρυσὸς καὶ τὸ ἀκτιν.βόλον σελαγίζον φῶς.

Π. Ν. Ρόκκος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Συζύγου παθήματα. Εἰς τὸν νοῦν τοῦ συζύγου ἔχει καρφωθῆ ἀπὸ τινος ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀξιοτίμος σύζυγος τὰ παίζει καὶ δὲν ἀναμένει παρὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ τὴν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς τὸ παιγνίδι. Μίαν Κυριακὴν νομίζει ὅτι ἔφθασεν ἡ κατάλληλος ὥρα καὶ πρὸς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν διακρίνῃ περιπατοῦντα τὸν πτωχὸν ἄνω καὶ κάτω, δίκην φρουροῦ, πρὸ ἐνὸς ξενοδοχείου· ἀπ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον περιμένει νὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του ἐξερχομένην μετὰ τοῦ εὐδαίμονος ἐραστοῦ. Ἀπὸ ἡμισεῖας ὥρας ὑφίσταται τὸ συζυγικὸν μαρτύριον· ὅτε ἔξαφνα σοφὴ σκέψις περνᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι του μὲ ὅλο τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο ἐπάνω του, ὡς γὰρ ἐφόρει φορτίον ἀπὸ. . . ξυλοκέρατα, καὶ τὸν παραζαλίζει. . . σκέπτεται ὅτι τῷ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ παρουσία δύο μαρτύρων διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἔξοδον τοῦ ζεύγους. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρῇ τέτοια ὥρα, περασμένα μεσάνυχτα; Νὰ, κατὰ καλὴν τύχην περνᾷ μία ἄμαξα, φέρουσα ἐντὸς ἑνα ἐργάτην κτίστην εὐρισκόμενον ὀλίγον ἔς τὸ κέφι. Ὁ σύζυγος δὲν διστάζει· σταματᾷ τὴν ἄμαξαν· ἄμαξηλάτης καὶ ἐργάτης καθίστανται πνευματικοὶ του καὶ εἰς τὸ τέλος τέλος καταρτίζεται συμφωνία, δυνάμει τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦνται οἱ δύο, ἐπ' ἀμοιβῇ, νὰ ἀναμένωσι τὴν ἔξοδον τῆς Κυρίας ἵνα βραδύτερον χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ἀληθινὸς μάρτυς, σύζυγος, λαμβάνει θέσιν ἐντὸς τῆς ἁμάξης καὶ περιμένει. Τεντώνει ἀνήσυχος τὰ μάτια, τ' αὐτιά του· διηνεκές μαρτύριον· κάθετα ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα· ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐργάτης χωμένος εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἁμάξης παραδίδεται εἰς γλυκεῖς ρεμβασμούς, διακοπτομένους ἐστὶν ὅτε ὑπὸ μελωδικοῦ λυγκῆς, καὶ σκεπασμένος εἰς τὸ ἐπανωφόρι του· ὁ δὲ ἄμαξηλάτης ρογχαλίζει μακαρίως. Ἐξαφνα ὁ σύζυγος ἀνκαλύπτει ὅτι τὸ ὥρολόγι του μαζὺ μὲ τὴν ἄλ-

24

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

24

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Α. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 589)

Ἐν τούτοις μερικαὶ ἀρχαῖαι τοῦ σχολείου μαθήτριά δι-
ἰσχύρισθον, ὅτι τὴν εἶδον κατακουκλωμένην ν' ἀκο-
λουθῇ μακρόθεν. Ἡ προσβλητικὴ αὕτη ἀναγνώρισις ὅμως δὲν
ἀπεδείχθη ποτε. Ἡ σκιά μιᾶς στήλης προσφύλαξε τὴν Ἀ-
θηναῖδα ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἴδωσι κατατρώγουσαν διὰ τοῦ βλέμ-
ματος τὰς ἀντιπάλους τῆς. Ὅταν δὲ ἡ Κλαίρη στηριζομένη
ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υποκόμητος Ποντὰκ ἐπλησίασε πρὸς
τὸ μέρος, ὅπου ἡ Ἀθηναῖς ἐστέκετο, αὕτη ἀνέμιχθῇ ἐν τῇ

πλήθει καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιὲ ἀδιάφορος
δὲν παρετήρησε τὴν σκευωρίαν. Ἐξηκολούθησε τὸν περίπα-
τόν της μειδιῶσα, χωρὶς νὰ ἔξεύρῃ ὅτι ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ
σκοτώσουν ἄνθρωπον οἱ ὀφθαλμοί, θὰ εἶχεν ἀποθάνει ἥδη ἐν
τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας.

Ἀφοῦ ἡ Σοφία ἐνυμφεῦθη καὶ ὁ δούξ τοῦ Βλιγνὺ ἀνεχώ-
ρησε διὰ τὴν Πετρούπολιν, ἡ ζωὴ τῆς Κλαίρης ἔγινε μονότο-
νος. Ἐφυγεν ἐκ Παρισίων διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆξιν τῆς.
Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀθηναίδος εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου ἐξαλειφθῇ
τοῦ πνεύματός της. Καὶ παρατηροῦσα κοιμωμένην ἡδέως τὴν
βαρόννην Πρεφὸν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνακλίντρου, δὲν ἐσκέπτετο
πλέον τὰς φιλονεικίας, τῶν ὁποίων τὸ σύνθημα εἶχε δώσει
ἄλλοτε ἡ χαριτωμένη αὕτη ξεμυαλισμένη.

Ἡ ἀνοιγομένη θύρα τῆς αἰθούσης ἐξέγειρε τὴν βαρόννην.
Εἶδεν εἰσέρχομένους τὸν Ὀκτάβιον καὶ τὸν σύζυγόν της, καὶ
ἀνορθομένην ζωηρῶς, μὲ ὅλην τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός
της ἀνακτιθεῖσαν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

— Ἀ! μ' ἀφήσατε κ' ἐκοιμήθηκα, ἐφώναξε. Καὶ ἔξακρ-
διζομένη ἀπὸ τὰ γέλοια: Ἐδωτέρα λοιπὸν εἶναι ἡ σὰ σὰ πα-
ραμύθια. Σὰ στὴν «βασιλοπούλα μὲ τὴν ρόκα». Ἀλλὰ ποῦ
εἶναι ὁ πρίγκηψ; Μήπως εἴσθε σεῖς βαρῶνες; Ὁχι εἶναι ὁ
Ὀκτάβιος! Θεῖά μου, παρτὸν. . . ὁ ἀέρας σας τᾶκανε ὅλα
αὐτά. Μ' ἐκούρασε. Δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι ὅστ' Παρίσι μὲ
ἀτμοσφαῖρα τέτοιας ποιότητος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡ μαρκησία, θὰ συνειθίσθῃς.